

MERCİMEK KÖFTESİ

- Gözlüğümü ne yaptım? Bulamıyorum yine!

- Her zaman koyduğun yerde duruyor işte!

- Nerede ya-hu?

- Bi' tanem, başında ya, işte!

Bi' tanem! Ona bu sözü ilk söylediğinde henüz yirmi bir yaşındaydı. Gençliğinin başında, hayatının en güzel dönemindeydi; çünkü onu bulmuştu. Hikâyesini dinleyen birçok kişiyi imrendirecek kadar uzun süren birlikteliklerinin ilk zamanlarıydı o yıllar.

Sahi, ne kadar da uzun bir hayat sürmüşlerdi. Şimdi ikisi de yetmişlerine gelmişti. Zaman hızlı akmış ve birçok şeyi de beraberinde götürmüştü. Bunların başında hatıralar geliyordu. Bi' tanesi *Neden?*

diyordu, *Neden, son yılları hatırlayamıyorum?* dönüp bakmaya kalktığı her seferinde sadece yaşamının ilk dönemlerini hatırlayabiliyordu. Muhtemelen yaşlılığın getirdiği onca aşınımdan biriydi bu.

- *Hay Allah, başımdaymış vallahi! Sen demeseydin bir saat arardım şimdi ben bunu.*

- *Bulamadığında benimkini alsana bi' tanem.*

Yine *bi' tanem* demişti. Ona bu sözü her söylediğinde kalbinin derinliklerinde bir şeyler titrerdi. Tıpkı gözlerine odaklandığında gözbebeklerinin titremesi gibi bir şeydi bu. Öylesine bağlıydı ki ona. Sevgisini anlatmaya başlayalı yarım yüzyılı devirmişti de hâlâ aşkını tarif edebilmiş değildi. Bu öyle bir aşktı.

- *Bugün ne yapalım? Canım mercimek köftesi istedi ama...*

- *Ama ne?*

- *Kim yapacak şimdi?*

- *E, aşk olsun! Ben varım ya bi' tanem!*

En son ne zaman mercimek köftesi yediğini düşündü ama onu da diğer her şey gibi hatırlayamadı. Geçmiş zaman çok uzaktı ama yakın zamana göre çok daha netti. Hatta çocukluk anılarını dahi sıralayabilirdi de, dün kimi gördüğünü hatırlayamazdı. Bu hâl çok ilginç oluyordu kimi zaman ve kendi de bir anlam veremiyordu.

- *Evde maydanoz da yok.*

- *Ben telefon açarım, kızlar gelirken getirirler.*

Ve kızları... Hayatının en güzel şeyleriydi onlar. Kızçelerinden birini *Balım*, diğerini de *Pekmezim* diye severdi. Sarı saçlı büyük kız her zaman ilk göz ağrısıydı, yeri apayrıydı. Esmer olan küçük kız ise

ciğerparesiydi, o ise bambaşkıydı. Hangisini daha çok seviyordu? Bu, hiçbir zaman cevaplayamadığı yegâne soru oldu. Ne zaman ki birini ansa, diğeri için kalbi titrer; bu sefer diğeri için ansa o anda da gözleri ilkinı arar, sonra sesi titrer, yanaklarından yaşlar sızardı.

- *Tamam, o zaman. Söyle, bir parça da peynir alsınlar.*

Oysaki daha dün birlikte alışverişe çıkmışlar ve birçok şeyle birlikte peynir de almışlardı.

- *Tamam, bi' tanem, söylerim. Gelirken peynir de alsınlar.*

- *Ben biraz uzanacağım, kızlar gelince uyandırırınız.*

Elinden tuttu, şefkâtle yerinden kaldırdı. Koluna girdiğinde ilk günkü gibi kalbinin titrediğini hissetti. İlk kez, bir karşıdan karşıya geçişte koluna girmişti. Oysaki tanımadığı bayanlara dokunmak onu rahatsız ederdi. Muhtemelen koruma içgüdüsüyle tutmuştu onu. Zaten hemen sonrasında da bırakmıştı kolunu ve nişanlandıkları güne kadar da gözlerinin derinliklerinde kaybolmalarını saymazsak, daha başka yakınlaşmamıştı.

Tanışma amacıyla buluştuğu çocuğun koluna girmesine o da olumsuz bir tepki vermemişti o gün; oysaki önceki delikanlıların hiçbirine elini dahi vermemişken. Belki de kaderin cilvesi dedikleri böyle bir şey olmalıydı; çünkü ikisi de kalan ömürlerinde sadece birbirlerinin olacaklardı.

- *Niye titriyorsun?*

- *Kalbimin sahibi! Sen bastın içimi!*

Tebessüm etmeye çalışırken kalbinde gerçekten de bir sıkıntı duyuyordu. Bu aşk hissini ara ara bastıran bir sancıydı. Yine de söylemek istemedi.

- *Koluna girdiğim ilk günü hatırladım bi' tanem, ondan heyecanlandım işte!*

Bi' tanesini yatağına yatırırken alnına sevgisini, dudaklarına da yıllarını kondurdu. Kapıyı çekerken onun gözlerine son bir kez daha bakmak istedi. Ama neden son olsun ki? Az sonra mercimek köftesi partisi verilecekti. Bal ve pekmezi de gelecek, gece şenlenecekti. Mutfağa döndü, hatırına gelince dahi gözlerinin dolduğu bi' tanesini düşündü. Yıllardır ona neler neler sunmuştu bu mutfakta. Her yemeğinde sevgisi, her lokmasında aşkı, her yudumunda kendisi vardı. Öyle işlemişti ki içine. Eline aldığı her eşyada onu görüyor, baktığı her yerde onunla ilgili bir anısını tekrar tekrar yaşıyordu. Onu hayâllerinden çıkararak kapının zili oldu, kızları gelmişti.

-*Ah Balım! Pekmezim!* Derken gözyaşlarını durduramıyordu. Son günlerde zaten epey bi' sulu göz olmuştu. Torunlarına sarılırken kalbindeki sızının epey bi arttığını hissetti, yüzü biraz değişti.

- *Babacığım, istersen sen de biraz uzan, biz masayı hazırlayınca sizleri kaldırıruz.*

Omuzlarından indirdiği torunlarını öperken bağına o kadar bastırmıştı ki, en küçük torunu *Dede!* diye bağıırken o hâlâ sıkıyordu. Sonra elleriyle yanaklarını tuttuğu Canparelerini teker teker ve tekrar tekrar öptü. Torunları alışmıştı onun öpücüklerine de hiçbiri dedelerindeki bu hâli yadırgamıyordu. Koşarak içeri giden torunlarının

ardından bakarken kalbini dinledi. Yatağına gitmedi; çünkü bi' tanesini rahatsız etmek istemedi, salondaki bir koltuğa öylece uzandı.

Yorgun muydu, bilmiyordu ama yılların yükü omuzlarından sanki kalbine doğru iniyordu. Usulca uzanırken gözlerini bal ve pekmezine çevirmişti. Ne güzellerdi, tıpkı çocukluklarındaki gibiydi ikisi de. Yine birgün mercimek köftesi yapmışlardı da balı ilk kez yediği bu şeyi pek bi' sevmişti. Pekmezi zaten hiçbir şeye itiraz etmezdi. Bebekken bile her şeyin tadına bakmaya bayılırdı.

-Dedesi! Kızçemin mama sandalyesi nerede?

Babası artık onu duyamazdı, çoktan uykuya dalmıştı. Zaten önemli de değildi, birazdan kaldırdıklarında sorarlar ve sandalyeyi bulurlardı. Aradan çok da geçmedi; çünkü kızlar pratikti. Elleri de her türlü ev işine yatkındı. Geçen hafta geldiklerinde de evi çekip çevirmişler ve annelerine pek iş bırakmamışlardı. Tüm becerilerini annelerinden almış olmalıydılar.

-Anneanneciğim! Haydi uyan! Masa hazır, anneler seni çağırıyor!

Bu gelen ilk torunuydu. Hani *balın da balı!* denir ya, öyle bir şeydi. Anneannesinin *ciğerparesydi*. Öptü onu, sarıldı. Kollarından güç alarak doğruldu. Birlikte mutfağa geçtiler. Masa harika görünüyordu. Tüm torunlar buradaydı. Sonra dedeye geldi sıra. Dedeleri yattığı gibi duruyordu. Çok huzurlu görünüyordu. Önce uyandırmaya kıyamadılar ama yemek saati de geçsin istemediler. Sonra Pekmez'im dediği küçük kızının *özü* geldi yanına. O da bir bambaşkaydı. *Pekmezin özü* idi o! Dedesinin elini tuttu.

-*Dedeciğim! Haydi uyan! Tuttuğu el soğuk gelmişti ve*

- *Anne, dedem çok üşümüş!Elleri buz gibi!*diye seslendiğinde sanki zaman durmuştu.

Bi' tanesinin yüreğine bir kor düştü! Kalbinin hızlandığını duyabiliyordu. Yan odaya geçene kadar o üç adımlık yol, ona bir ömür gibi geldi. Yanına geldiğinde torununun anlam veremediği o soğuk el koltuktan aşağı sarkmış, boynu da yana eğilmişti. Kızlar hemen çocukları odadan çıkardılar. Şimdi bi' tanesi ve o başbaşaydı. Ama sadece bi' tanesi vardı. O gideli henüz çok olmamıştı. Sadece ellerindeki soğukluk ve dudağındaki morluk oluşmasına yetecek kadar zaman geçmişti.

Ağlayamıyordu. Sadece bakıyor ve mırıltıya benzer bir tonda, *Beni nasıl bırakırsın? Bi' taneni nasıl bırakırsın?* diye tekrarlıyordu.

Kalbinin sahibi, hayatının yarısı gitmiş onu bırakmıştı. Ellerini sıkı sıkı tuttu, gözlerini kapattı. Acısını yüreğinin en derinliklerinde hissediyor, çığlıklar atıyor, feryat figân bağılıyor ama dışarıya sadece mırıltılar arasında bir nefes verebiliyordu.

Çok sürmedi. Diz çöktüğü kanepeye, başını koyduğu bedene, tuttuğu ellere kenetlenmiş bir halde son bir *Ah'* daha ettiğinde gözünden bir damla yaş gelmişti. Ama o da yanaklarından süzölmeye fırsat bulamamıştı.

Hayat ilginçliklerle, sürprizlerle ve bilindik sonlarla doluydu. Bu da öyle bir andı işte. Seven ve sevilen buluşmuş ve hiç ayrılmamışken tekrar birleşmişlerdi.

...

İçeride mercimek köfteleri muhteşem masanın baş tacı olarak durmaktaydı. Ve konuklarının beklerken şimdi sahipsiz kalmışlardı.

Bunlar bal ve pekmezin kaldırabilecekleri bir acı değildi elbet ama hayat böyleydi işte!

Her acı, bir mutluluğun faturası gibi kalıyordu elde.

Terme - 2018